

Femme Fatale

Femme Fatale

Karen D'Hondt

Schrijver: D'Hondt Karen

Met bijzondere medewerking van Tim Gorremans

Coverontwerp: Mireille Ottevaere – MiraMe Photography

ISBN: 9789464926880

© D'Hondt Karen & Tim Gorremans

www.bravenewbooks.nl/Seawitch

Dit boek wordt opgedragen aan mijn dierbare vriendinnen Tanya en Susanne, jullie zijn kanjers waar ik oneindig veel respect voor heb, en uiteraard mijn lieve partner Tim, zonder wie dit niet mogelijk was.

*Niets is eeuwig. Liefde overstijgt ze allemaal.
Net als een geest verscheen je in mijn leven
Je zette alles op z'n kop met die ene roos en die ene zin.
Je naam is niet meer dan een gefluister op de wind.
Een ontembaar vuur is ontbrand
En nam bezit van mijn hart en ziel
Wie, oh, wie ben jij, demon
Die mijn hart verpulverde met een enkele blik.
Die me betoverde met een enkel gebaar
Mijn hele leven zal ik naar je zoeken
Tot onze harten en zielen weer in elkaar smelten.
Blus het brandende vuur in mijn ziel
Beroer me met jouw lippen
Raak me in mijn hart met jouw woorden
Sla je armen om me heen
Bezit me
Raak me
Roer me
Voel me
Morgen lijkt alles slechts een zoete droom
Een ondeugende herinnering
Dan is alles anders
En besta ik niet meer...
Wacht op me in het hart van de woestijn
Daar zal ik je vinden
En zullen we samenzijn...*

Inleiding

“Een Femme Fatale (Frans voor 'fatale vrouw') wordt vooral gezien als een soort archetype dat voorkomt in de kunst en literatuur. Ze is een vrouw die haar schoonheid en seksualiteit gebruikt om mannen te verleiden en in het ongeluk te storten. Niet te vergeten dat zelf meestal het slachtoffer is van een bepaalde traumatische gebeurtenis, die haar of vernietigt, of straft voor haar eigen verlangens.” (bron wikipedia)

De spreekster van die avond sprak uit ervaring, geboeid kijk en luister ik toe. De avond begon met haar eigen levensverhaal, 'Le Salut de Tamara'. De spreekster, Tanya zelf speelde de hoofdrol in haar eigen film. Ze bleek jarenlang mishandeld en gedwongen in de prostitutie. Vernederd, gekleineerd, maar vastberadener dan ooit.

“En wat als die vrouw nu eens zo hard seksueel geïntimideerd werd, dat ze zichzelf helemaal kwijtraakte, dat ze het zo beu was om op die manier bekeken en behandeld te worden door narcistische en dominante types, die haar slechts wilden bezitten, haar breken, en ervan genoten om te zien hoe ze steeds dieper zakte. Hoe diep kan een vrouw zakken? Afgekraakt, vernederd, gemanipuleerd, tot ze breekt? Elke vrouw zou de Femme Fatale in zich moeten laten ontwaken ooit, en strijden voor wat haar toekomt, haar geboorterecht! Haar geboorterecht om te bestaan, om te zijn wie ze is! Geen vrouw verdient het van op die manier behandeld te worden, zonder respect, als een lustobject. Daarom dames, hou de eer aan jullie zelf, geef ze lik op stuk, kijken mag, aankomen niet, nee betekent nee. Wie het toch doet, doe wat ik deed, en geef ze van eigen laken een broek. Ik heb al mijn demonen aangekeken en te kakken gezet door mijn levensverhaal, waarmee ik hoop levens te redden. Ik zwijg

niet langer, ik neem wraak. En wraak door er te staan, en me nooit meer naar beneden te laten halen.”

Een traan rolt over mijn wangen. Deze dame had gelijk, Tanya Fileva had meer dan gelijk met haar woorden. Ik spring recht en geef haar een staande ovatie, net als alle anderen aanwezig. Ik zie sommige mannen in de zaal beschaamd naar beneden kijken. Vrouwen met tranen in de ogen, net als ik. Van één ding zijn we zeker, deze vrouw heeft een missie, en deze avond, drong haar vuur door tot diep in me.

“Aan al die vrouwen hier aanwezig, en ik zie alleen maar sterke vrouwen, krachtige vrouwen, mooie vrouwen, vanbinnen en vanbuiten! Vrouwen met een verhaal, vrouwen die zichzelf te lang hebben weggecijferd, zichzelf hebben moeten heruitvinden nadat ze verbrand werden, niet meer telden, kunnen jullie zeggen dat jullie volledig zichzelf durven zijn? Niet naar de pijpen van een ander dansen? Jullie niet anders gedragen om anderen te behagen? Ik hoor zo vaak ‘ik maak me op voor mijn man, ik draag die sexy lingerie om hem te plezieren etc’. Nee, fout. Als je je opmaakt, doe het omdat je jezelf mooi wil maken, je schoonheid accentueert, niet voor anderen. Wil je jeans en sneakers dragen, gewoon doen, waarom je benen breken om anderen te behagen met torenhoge stiletto’s? Mijn punt is vooral dit, wat je ook doet, doe het omdat jij het wil, niet omdat iemand wil dat jij zo bent. Je moet het voelen!”

Ik liet de woorden door me binnendringen. Eigenlijk deed ik dit al heel mijn leven lang. Me steeds weer laten definiëren door anderen. Zij vonden dat ik zus of zo was, en ik liet me erdoor bepalen, neerzetten. Dat zou gedaan zijn.

De vurige spreekster ging in het publiek, en pikte er willekeurige dames uit die ze uitnodigde en aanmoedigde om hun verhaal te doen. Tot ze bij mij kwam. “En lieve schat, wie ben jij, en wil jij je verhaal met ons ook delen?”

“Mijn naam is Kaat. En ik ben nog niet zo lang terug uit Marokko.”

“Wauw, Marokko, en wat deed je daar lieve schat? En wat deed je ervoor?”

“Ik vluchtte weg voor het verleden, voor mijn demonen. Ik ben in het verleden mishandeld, verkracht, en kon er niet mee leven. Door het falende Belgische gerechtssysteem, ben ik dan maar vertrokken naar Marokko, zoekend naar innerlijke rust, naar mezelf. Maar daar werd ik er alleen maar mee geconfronteerd dat je niet kan vluchten voor je demonen, voor je verleden. Dat je het moet onder ogen zien, en moet verwerken. Dat je het moet aanvaarden, dat wat je overkomt, niet altijd je eigen fout is, en dat heb ik te vaak gehoord.”

“Precies, en dat is nu net waar ik naartoe wil gaan. Hier worden daders te snel aanzien als slachtoffers, en slachtoffers krijgen een daderrol toegewezen. Er is nog zoveel werk aan de winkel. Nu lieve Kaat, als ik jou hier zo bekijk, mooie lange haren, mooie make up, korte jurk aan, hoge hakken, is dat wie jij bent, of wie je geworden bent door de meningen van anderen?”

“Hoe bedoelt u?”

“Ik denk, en zo zijn er allicht heel veel vrouwen, en daar is niets mis mee lieve schat, dat we ons te vaak laten definiëren door anderen, op momenten van zwakte. Als ik het goed begrepen heb, heb je in Marokko geleefd voor een tijd, juist? Ik neem aan dat je daar zo niet gekleed ging?”

“Nee, het tegendeel zelfs.”

“Dus zoek je nu het andere uiterste op om te ontdekken wie je bent? Als je zelf mocht kiezen, en gewoon ook eerlijk en oprecht jezelf kon zijn, zou je dan steeds zo rondlopen?”

“Nee, dan zou ik voor kortere haren gaan, een jeans, een slobber – off – shoulder trui en gympen.”

“Snap je wat ik bedoel, en dit is een les voor heel veel vrouwen. We krijgen trauma mee van onze voormoeders. We werden te lang monddood gemaakt. En we gaan rebelleren, want we willen gehoord worden, gezien, we hebben onbewust deze trauma's

meegenomen. Ik heb ook te lang anderen behaagd, proberen behagen, zover zelfs dat ik mezelf ermee verloor. Ik hou van luipaardprintjes, hoge laarzen en zware make up, maar ik hou even goed van mijn trainingspak, en onopgemaakt rond te lopen. Begrijp je wat ik bedoel, ik doe waar ik me goed bij voel. Ik ga niet lopen hengelen met mijn kledij naar aandacht. Ik heb geleerd door schade en schande, dat ik een stem heb om te verheffen, om gehoord en gezien te worden, en dat ik niemand nodig heb, behalve mezelf. Je komt van ver, net als wij allemaal, en we moeten vechten, vechten voor onze trots. Jij hebt deze kledij niet nodig om een identiteit te verwerven, en nu zie je dat nog niet, maar dat komt nog. Soms moet je door de hel gaan en weer terug om te aanvaarden, en te zien wie je echt bent. Kan je in eer en geweten zeggen dat je gelukkig bent nu momenteel?”

“Euh, eigenlijk niet.”

“Hoe komt dat?”

“Sinds mijn terugkeer uit Marokko ben ik met een nieuwe baan begonnen, en heb ik mijn verleden als schrijfster een beetje begraven. Ook in de liefde heb ik geen succes, en ik heb vaak gesprekken met mijn werkgever, die confronterend zijn.”

“Zo, wat zegt hij dan bijvoorbeeld, want dit is interessant.”

“Hij zegt dan letterlijk: ‘Kaat, je bent een zot wijf, maar ik ben de enige die je begrijpt, dus je bent veilig bij me, in deze omgeving, ik zal er voor je zijn, en je beschermen.’ Of zaken zoals ‘ach meisje, mannen zijn smeerlappen, allemaal, één voor één, jij bent gewoon geen relatiemateriaal, leg je er bij neer.’ En dan ben ik zo gebroken dat ik in een cocon zou willen kruipen, en zou willen slapen. Laatst zei hij letterlijk: ‘eigenlijk heb ik je leven gered, je gekocht uit de Marokkaanse woestijn, jij kleine heks’.”

“En jij vindt dit normaal? Hier heb ik mijn mening over. Wat nog meer?”

“Hoe dankbaar ik hem mag zijn dat ik een appartement van hem mag gebruiken. Mijn eigen huis is bijna klaar, vandaar.”

Tanya kijkt me weer bedenkelijk aan.

“Ik denk dat wij na deze avond nog eens rustig moeten praten, dat ik je wel kan helen, als jij dat ook wil, en dat die man die zich jouw baas noemt, een pak voor zijn broek verdient, en dat zelf ook beseft. Dit is niet oké.”

Ze kijkt rond in de zaal, en vraagt of er nog mensen zijn die hun verhaal willen delen. Hier en daar gaan handen omhoog, en ze gaat van de ene naar de andere om vragen te stellen. En langzaam dringt het binnen. Ik loop erbij als een Femme Fatale, is dat wat ik wil, wat ik echt wil? Wil ik dat mensen van me houden omdat ik getalenteerd ben, omdat ik mezelf ben, of kleeft ik me zo, omdat ik absoluut gezien wil worden? Misschien heeft Tanya wel gelijk, en moet ik het anders aanpakken.”

Hoofdstuk 1

Ik kan de slaap niet meer vatten, ik heb zonet een hele enge droom gehad. Ik lig wakker en staar naar het plafond van mijn kamer. Ouarzazate heet de kamer in de prachtige riad Sidi Mimoun, net buiten het centrum van Marrakech. De warme rode en oranje tinten in de kamer geven het geheel iets mystieks. In het eenpersoonsbed naast me ligt Sissy te snurken dat het geen naam heeft. Zij kan de slaap wel vatten. Niet moeilijk, ze heeft gisteravond bij het diner twee flessen rode wijn achterover gegoten.

De angstdroom die ik zonet had houdt me bezig. Ik probeer alles weer voor de geest te halen. Ik zag mijn geliefde Anir, die zwaargewond raakte bij een schietpartij, om mijn hachje te redden. Hij leek in paniek, wilde naar me toekomen, maar hij kon niet. Hij bevond zich in de zee, stond op het water, naast mijn overleden zoontje, Adrian, en Yemayah, de godin van het water.

Hij schreeuwde mijn naam en ik wilde naar hem toegaan. Echter sprak Yemayah me toe.

“Sommige zaken kan je niet veranderen Zeeheks. Hoe graag we het ook willen, het zij zo.”

Dat is voor mij een slecht voorteken. Ik wil het liefste naar hem toe, maar midden in de nacht hier alleen als vrouw buitenkomen, staat gelijk aan zelfmoord. Dat is geen goed idee, en zeker niet als buitenlandse.

Ik zou nu bij hem willen zijn, in het ziekenhuis, naast zijn bed zitten, zijn hand vasthouden, hem zacht toefluisteren dat ik er ben, dat ik van hem hou... Ben ik dan zo paranoïa aan het worden dat ik zo graag naar hem toe wil, omdat ik een bang voorgevoel heb? In het verleden zijn mijn voorgevoelens meestal terecht geweest, maar nu. Dit komt zo dicht bij me. Is

het een voorgevoel of is het gewoon angst, omdat hij een geliefde is? Voor anderen is het veel makkelijker dan voor mezelf...

Ik kijk naar mijn gsm, geen oproepen, niets, helemaal niets. Ik zou hem graag willen sturen, een bericht, maar voel de angst om hem wakker te maken. Wat zou deze droom betekenen? Wordt hij beschermd, of maak ik me terecht zorgen? Ik lig te draaien en te keren maar kan de slaap niet meer vatten. Het lijkt alsof de muren op me afkomen, zou het goed gaan met hem? Mijn hart klopt in mijn keel en ik voel de paniek opkomen. De paniek is sterker dan mezelf en overmant me helemaal. Wat als? De slechtste gedachten komen het eerst in me op. De tranen wellen op in mijn ogen, en rollen als bittere parels over mijn wangen, om een eenzame dood te sterven op mijn lippen.

Ik denk aan die bewuste fatale avond. Hoe Ahmed een kogel opving van Nassim en het leven liet, hoe hij zijn spijt betuigde. In gedachten hoop ik dat zijn ziel vrede vindt en hij de eeuwige rust mag krijgen. Ik zie alles weer voor me, hoe Nassim voor me staat, en toch zijn geweer nam en zich omdraait. De beelden worden steeds scherper voor mijn geestesoog.

“Wat een romantische avond Anir. Die sterrenhemel is prachtig, en de muziek die de band maakte, is prachtig. Heerlijk om in jouw gezelschap te mogen vertoeven deze avond.”

“Het kan nog mooier worden, tenminste als je toestemt...”

“Ik heb al ja gezegd op je huwelijksaanzoek. Waarin kan ik nog meer toestemmen dan?” Ik hou mijn hand op met de ring met de diamant.

Hij kijkt me glimlachend aan. “Blijf hier bij me in Marokko. We kunnen ons vestigen in het Atlasgebergte, niemand zal je ooit herkennen, je kan de mijne zijn voor altijd, we kunnen een gezin hebben en een riad runnen, als je dat leuk vindt. Je kan verder schrijven onder een andere naam, we kunnen het goed hebben.

Zeg alsjeblieft ja en blijf hier bij me, ik wil een gezin met je, ik wil kinderen met je. Incha'allah."

Voor het eerst in heel mijn leven ben ik sprakeloos en weet ik niet goed wat hierop te antwoorden. Deze normaal zo stoere bink met de wilde bos krullen staat hier nu als een verlegen jongetje met het hart en ziel open en bloot. Zo puur en zo naakt heb ik nog nooit iemand gezien. Hij reikt me de hand die ik zelf ietwat verlegen aanneem. Ik kan nog steeds geen woord uitbrengen en glimlach hem verlegen aan.

"Het lijkt me een zeer mooi voorstel, en waarom niet? Alleen heb ik op dit moment een zeer bang voorgevoel en weet ik niet hoe ermee om te gaan. Ik voel hoe de angst aan mij knaagt. Ben je echt zeker dat er niemand is?"

"Op Sissy na die aan het schaterlachen is met Bastos en Hassan en waarschijnlijk wordt er ook wijn gedronken en geblowd de mannen kennende, en aan het schaterlachen te horen hebben ze een leuke tijd."

"Het is hen gegund", lach ik terug. Ik neem zijn hand en kus ze zacht. Hij slaat zijn armen om me heen en liefkozend fluistert hij in mijn oor dat ik het mooiste ben dat hem kon overkomen. Kon ik dat maar geloven, kon ik maar even geloven dat het zo was, en het gewoon laten voor wat het is, maar mijn rusteloze ziel trekt het even niet meer. Alsof hij de rusteloosheid in mijn stilte kan lezen, buigt hij zich voorover, trekt me naar zich toe, en heel even versmelten onze lippen tot één passioneel geheel, verweven in een zoen die de wereld stil laat staan, die de tijd laat stoppen met tikken en die me alles laat vergeten. We wandelen een eindje verder en we komen bij een palmboom. Ik ga even tegen de palmboom aanleunen, en hij komt vlak voor me staan. Weerom komt hij dichterbij, en kust me. "Ik wil je, ik wil je zo graag, zo hard dat het haast pijn doet, ik wil je, hier en nu." fluistert hij hijgend in mijn oor. "Kom je met me mee naar onze tent?"

Ik neem zijn hand en volg hem zwijgzaam naar de tent, waar onze lichamen versmelten, verbonden in een spel van brandende passie, lust en opwinding. Ik voel hoe hij mijn kleren langzaam losmaakt

en kan niets meer uitbrengen dan een zacht gekreun. Zijn handen en lippen die begerig langs mijn lichaam gaan, zijn tong die me passioneel kust. Langzaam ontkleed hij zich ook, en voor ik het goed en wel beseft, voel ik hem langzaam binnendringen, en voor het eerst sinds lang voelt het ook goed aan, heb ik geen pijn meer, maar voelt het juist aan. Ik sluit mijn ogen en laat me meeslepen door de weeïge warme gevoelens van lust, die me tot een ongezien hoogtepunt brengen. Ik kreun en hoor Anir hijgen. "I love you so much!" schreeuwt hij ineens uit. Ik breng mijn vinger naar mijn mond en maan hem aan tot stilte.

"Dat is dan 150 euro alstublieft!" hoor ik opeens roepen. Er weerklinkt een bulderlach.

"Damned." Mompel ik. "Ze hebben alles gehoord."

"Maakt niet uit, het was lekker, toch?" Ik kleed me haastig weer aan en kijk hem verlegen aan. "Ja," giechel ik, "het was lekker ja." We komen even later uit de tent gekropen alsof er niets aan de hand was en even verderop zagen we de groep staan, met in de ene hand een glas wijn en in de andere iets dat leek op een joint. Het gegniffel verstomt opeens wanneer we voorbij komen. We worden onschuldig aangekeken, en ik probeer mijn lach in te houden, en de gespeelde onschuld te zijn.

"Wijntje? Sigaretje?" Bastos biedt het heel onschuldig aan.

Ik kijk hem lachend aan. "Zo, heb ik dat dan nodig?"

Hij proest het uit, en zegt, "zo zie je er wel uit ja."

Dit is wat ik zo heerlijk vind aan deze jongens, ze zijn immer weer optimistisch. Ik maak me in het achterhoofd de bedenking dat ik nog steeds wraakzuchtige, gestoorde rifi achter me aan hollen heb, maar ondanks dit alles, proberen er het beste van te maken. Anir neemt me bij de hand en neemt me mee naar het water, waar we genieten van een schitterende sterrenhemel. Hij fluistert me toe in mijn oor: "Je bent alles wat ik ooit wilde, al zie jij het zelf nog niet, je bent schitterender dan de meest schitterende diamant, mijn hart staat in vuur en vlam voor jou."

Als antwoord druk ik mijn lippen vol op de zijne, en zie de schittering in zijn reebruine ogen. Ik word weer naar het water

toegezogen. "Wacht hier even op me," fluister ik, "het water roept me."

De kracht stroomt door mijn lichaam, ik ben er klaar voor.

"Ik ben hier." Zacht fluisterend ga ik het water in tot aan mijn knieën. Als antwoord begint het water te kolken, en steekt een hevig wind op. Uit de golven duikt een sirene op, ze komt naar ons toegezwommen met mijn kind in de armen. De kleine Adrian. Plots komt Sissy naast me staan in het water. "Oh meisje toch, hij is zo mooi, je kleine ventje. Een geschenk van Hecate!"

Ik kijk haar glimlachend aan en knik. Even vergat ik dat we beiden afstammen uit dezelfde bloedlijn van heksen, en dat ze net als ik een erfheks is, van generatie op generatie stroomt het heksenbloed door onze aderen.

"Ik weet het," antwoord ik, "hij is perfect in elk opzicht."

In de verte staat de Zeeheks glimlachend toe te kijken vanop het water. Naast haar staat Adrian. Hij knikt. Ik knik terug naar hem, en ben blij dat hij genade kreeg van de Zeeheks, anders zag zijn lot er minder goed uit.

Onbevreesd loop ik naar de sirene toe. "Wil je hem vasthouden", sist ze. Ik knik en neem hem aan. Hij kijkt me met zijn grote ogen aan.

"Dag mijn kleine kereltje, mijn kleine wondertje. Wat ben je zo mooi."

"Mama", fluistert hij.

"Ja mijn kleintje, ik ben jouw mama. En jij bent een magisch wezentje... Je zal altijd bij mama zijn, maar op een andere manier. We zijn met elkaar verbonden. Onze krachten en harten zijn één."

"Ben je klaar voor de strijd?" sist de sirene. "Het wordt een heftig gevecht, offers zullen gebracht worden, en wij mogen ons niet inmengen, maar enkel je steunen."

Ik kijk haar aan en knik.

"Ik ben klaar voor dit laatste gevecht, en daarna zal ik mijn lot aanvaarden. Ik begrijp nu dat ik achtervolgd werd door het lot, om te aanvaarden wie ik ben, een heks. Zien, horen, voelen, ruiken, weten, het is wie ik ben. Praten met mythische wezens, geesten

zien en horen, visioenen krijgen, het hoort bij me, het is wie ik ben. Ik begrijp nu dat ik in vorige levens gestorven ben en gefolterd ben om mijn eigenheid te aanvaarden, omdat ik weigerde om in de kudde te lopen. In dit leven is het niet anders. Ik ben Kaat, ik ben een heks, en dat is prima zo. Ik mag zijn wie ik ben, de wereld heeft al genoeg onechte mensen op de wereld.”

“Dat is gesproken”, antwoordde Sissy. Ze vouwt haar handen en buigt naar de sirene, die op haar beurt knikt naar Sissy. “Ik groet u, dochter van Hecate.”

De sirene neemt de kleine Adrian terug aan, en zwemt terug naar de Zeeheks. Deze neemt de kleine Adrian in de armen, en allen verdwijnen ze weer in de golven. Ook de wind gaat weer liggen. Ik merk hoe mijn huid weer schittert als nooit tevoren, en hoe ik mezelf weer sterker voel worden. Ik ben er klaar voor, om nog een laatste keer te vechten.

“Sttt, we worden bespied Sissy. We zijn hier niet alleen, er is een aanwezigheid. Boosaardig tot en met. Het wordt een gevecht op leven en dood.”

Wanneer we terugkeren, staan er al een paar tenten opgesteld. Er is een gezellig kampvuur en er staan een paar stoeltjes klaar, bij het vuur staan drie tajines gezellig te pruttelen, en vier theepotten met glazen staan ook klaar.

“Woaw, dat ziet er lekker en gezellig uit. En wat ruikt het hier lekker.” Anir blinkt van trots.

“Kan ik kamperen of niet? Kom eens kijken.”

Hij neemt me mee bij de hand, en toont hoe een tent gezellig is ingericht voor twee, om niet te zeggen romantisch. Alsof hij bijbedoelingen had.

Hij slaat zijn armen liefkozend om me heen en fluistert in mijn oor hoe mooi ik ben, en hoe blij hij is.

Ik antwoord hem: “Ik kijk er naar uit om de jouwe te zijn.”

Hij glundert bij het horen van deze woorden, en kust me innig.

“Kom, we gaan terug bij het gezelschap zitten, het eten is bijna klaar.”

We nemen plaats bij de groep en ik ga dicht tegen hem aanzitten. Hij slaat zijn armen om me heen en Bastos begint muziek te maken. Ik geniet ervan dat we ondanks alles nog steeds zoveel plezier kunnen maken en verdwaal op het ritme van de muziek bij het schouwen van de ondergaande zon. De rode gloed die over het water valt, de geur van het eten, de intensiteit van het moment maakt dat voor mij de wereld stilstaat, en dit alles in perfectie vervalt.

Borden worden ingeschept en zwijgend wordt in dankbaarheid gegeten en gedronken. Ik beseft dat het leven goed is, en wil even niet nadenken, maar gewoon genieten van het moment.

Na het eten gaat iedereen rustig naar zijn tent, de kalmte opzoeken. Anir en ik blijven nog even bij het vuur zitten.

“Zijn we veilig, denk je?”

“De jongens en ik hebben de omgeving goed uitgekamd, en niets of niemand te zien. We hebben ook een flinke voorsprong, dus vandaag gaat niemand meer hier komen.”

“En toch heb ik het gevoel dat we bespied worden.”

“Ja, maar niet door de rif. We zijn omgeven door berbers, door nomaden hier. Ik heb hen gevraagd om een oogje in het zeil te houden. Ze zijn meesters in kampen bewaken en niets of niemand komt voorbij zonder dat ze het opmerken, dus geen paniek, we zijn veilig. Zullen we ook maar gaan slapen? Je kan wel wat extra slaap gebruiken lijkt me.”

Ik geeuw even en knik. Hij staat op, en neemt mijn hand vast. Gedwee volg ik hem naar de tent. Hij heeft zo zijn best gedaan om het zo gezellig en comfortabel mogelijk te maken, dat ik met plezier ga liggen in de tent. Hij komt dicht tegen me aan liggen, zijn armen om me heen. “Ik kan niet geloven dat ik hier nu zo dicht bij jou mag liggen, fluistert hij.”

In de tent naast ons horen we stemmen.

Sissy en Bastos zijn aan het giechelen met Hassan. “Tiens, ging die niet vroeg slapen?” vraag ik Anir.

“Zo te horen niet hé.”

We horen zeggen: "Ik zweer het je, ik zet er geld op in dat er vandaag niets meer gebeurt tussen die twee. Ik wed voor 50 euro."

"Dat was de stem van Sissy", fluister ik.

Bastos antwoord erop: "ik zet 150 in dat het wel zo is."

Hassan antwoord erop: "Ik zet 200 in dat er kinderen van komen."

Het drietal begint te lachen. Ik voel hoe ik rood word tot achter mijn oren.

"Wat denk je?" vraagt Anir me.

"Ik vraag me af wie van de drie de weddenschap gaat winnen", grap ik. "Ze houden ons in de gaten."

Hij buigt zich naar me toe, trekt mijn hoofd tegen zich aan en begint me passioneel te zoenen. Ik sluit mijn ogen en geef me over aan de lust van het moment, aan zijn warmte, aan de intensiteit en langzaam begint hij me te ontkleden.

Ik hoor iemand vloeken in de tent naast mij. "Nondegodver, verloren." Sissy druipt af naar haar tent en Bastos en Hassan schateren het uit.

Maar in onze tent, lijkt het alsof de wereld stopt met draaien, en een zwoele vrijpartij vindt plaats onder het maanlicht.

Na deze tedere uurtjes vallen we uitgeput in slaap, tot we plots geroep horen.

"Wakker worden luitjes, bezoek."

"Dat klinkt als de stem van Nassim."

"Rarara, kijk eens wie hier is?"

Slaperig kom ik uit de tent gekropen, net als de rest. Anir heeft een geweer vast en staat achter me.

"Heren, waarmee kunnen we jullie helpen?"

"Het lijkt erop dat jullie iets hebben dat van ons is..." Nassim maakt een handgebaar richting mij.

"Maar voor 55000 euro mag je haar houden."

"En wat als ze niet te koop is?" vraagt Anir. "Wat als ze een mens is, een schepsel van vlees en bloed, en jullie maar beter kunnen oprotten?"

“Durf jij mijn broer te beledigen?” vraagt Ahmed stoer. “Geef gewoon het geld en we zijn weg, dan mag je de hoer houden.”

“Ze is geen hoer, en je krijgt de kans om nu te vertrekken, voor er erge dingen gebeuren.” Dit keer was het Sissy die sprak.

Stil begin ik een bezwering te prevelen, die maakt dat er een felle wind opsteekt en het hard begint te regenen. De zee wordt woest en de golven slaan kolkend op het strand.

“Nassim, Ahmed, doe geen domme dingen. Er is geen geld, dat was er nooit. Weten jullie nog dat ik mijn eigen dood geveinsd heb, samen met jullie?”

“Ja maar, dan is onze zus, onze neef, onze moeder...” sputterde Ahmed. “Dan was alles voor niks?”

“Hij heeft je voorgelogen Ahmed”, ga ik rustig verder. “Hij was ook nooit van plan met je te delen. Nassim is een junkie. Nassim kan enkel denken aan coke, nietwaar Nassim.”

Nassim stond te trillen van woede op zijn benen. “Geef het maar toe, Nassim. Je hebt een probleem, eentje dat geld kost. Veel geld, maar dat je je eigen familie zou ombrengen daarvoor, dat had ik niet in je gezien. Wat was je van plan als je het geld zou hebben? Je broer afmaken? En met het geld verdwijnen?”

“Was je dat echt van plan, Nassim?” keerde Ahmed zich tegen zijn broer. “Ging je me afknallen?”

“Ze is een heks Ahmed,” probeerde Nassim. “Luister niet naar haar, ze probeert je te beïnvloeden.”

“Ja maar, heeft ze gelijk of niet?”

“Wat maakt het nog uit? Waar is het geld? Geef gewoon het geld, en we zijn weg, dan zie je ons nooit meer terug.”

“Nassim, wees slim. Ga nu weg of de zee wordt jouw ondergang, dat beloof ik je. Er kleeft teveel bloed aan je handen. Ga nu, voor het te laat is, je laatste kans.”

“Ik ga niet weg, ik ben gewapend, ik wil het geld. Ahmed, zoek in de tenten! Nu.”

Ahmed blijft echter staan, en kijkt zijn broer vuil aan.

“Ik ben je meid niet meer, Nassim. Ik zie nu je ware aard, je zou me toch alleen maar afknallen. Mooi niet!”

“Kaat, het spijt me zo.” Ik kijk Ahmed knikkend aan.

“Het is oké Ahmed, jouw straf komt later sowieso wel. Dat is niet aan mij om je te straffen. Nassim, laat je wapen zakken, wees slim en vertrek weer.”

“Nee, ik wil het geld.”

Iedereen werd nerveus. De jongens keken mekaar aan, maar Sissy gebaarde met een hand dat ze stil moesten zijn.

Opeens richtte Nassim een geweer op Sissy. “Ik knal haar af, ik doe het, ik meen het.”

“Probeer het maar”, antwoordde Sissy. “ik ben onkwetsbaar, ik ben ook een heks.”

Daarna richtte hij, zichtbaar van zijn melk zijn geweer op Kaat en haalt de trekker over. Ahmed ziet het gebeuren en schreeuwt

“Neee!” Hij springt en duwt Kaat opzij, en vangt de kogel op.

“Het spijt me Kaat, het spijt me.” Ik buig me over hem, en antwoord hem zachtjes: “Ik vergeef je Ahmed, het is voorbij.” Met mijn hand sluit ik zijn ogen.

Dan zet ik me weer recht en kijk Nassim recht in zijn ogen aan.

“Nassim, je bent een moordenaar. Je weet toch dat er in de hel een plaats is voor moordenaars, waar ze eeuwig zullen rotten?”

“Ik geloof je niet!”

“Nassim, ik was samen met een demon, ik ben een heks. Ik heb mijn ziel verkocht. Mij maak je niets wijs.”

“Ik geloof je niet, geef het geld, dan ben ik weg.”

“Nogmaals Nassim, er is geen geld. Ga weg voor ik je laat opslokken door de golven.”

“Ik ga niet weg heks, geef me het geld!”

Weerom begin ik te prevelen en een muur van water vormt zich in de zee, klaar om toe te slaan. Ik kijk Nassim ijzig koud en kil aan.

Hij deinst achteruit en richt zijn wapen weer op mij. Als antwoord heft Anir ook zijn arm met het wapen.

“Nassim, ik ben ook gewapend, net als de anderen hier. We zijn niet bang om het te gebruiken. Wees slim, en ga nu.”

Heel even lijkt Nassim te twijfelen, en zich om te draaien, maar draait zich met een onverwachte beweging en haalt uit. Anir duwt me weg maar vangt zelf de kogel op.

Ik schrik en schreeuw het uit. “Anir!”

Dan draai ik me om naar Nassim en kijk hem streng aan. “Ik vervloek jou, Nassim Machichi, tot in het 25ste geslacht. Onheil, kommer en kwel zullen jouw deel zijn. Je zal geen rust vinden, en eeuwig ronddwalen, tot je in wanhoop je zelfmoord zal willen plegen, en steeds weer zal je gevonden worden! Je zal gered worden, en gruwelijke dromen zullen je blijven achtervolgen.”

Ik hef mijn hand en hij wordt meegenomen door de golven. “Hij spoelt wel ergens aan.” Ik draai me om en bekommer me om Anir. “Het is maar een vleeswond, niets vitaal geraakt, probeert hij me gerust te stellen.”

“Ja, maar de wond zit wel aan je been. Het lijkt erop alsof je knie verbrijzelt is ook.”

“Dood ga ik niet.”

“Al een geluk, maar goed is het niet, we moeten je naar het ziekenhuis brengen.”

“Kunnen jullie de boel opkramen? Ik ga hem verzorgen en dan gaan we zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.”

De bandleden knikken en beginnen als gekken de spullen in te laden.

“We moeten de wonde verbinden en hem proberen op de achterbank te vervoeren. Ik besluit bij hem te zitten, en laat zijn hand niet los. Anir is stoer, en sterk, maar het doet hem meer pijn dan hij laat merken. “Blijven vechten liefste, blijven vechten, we gaan naar het ziekenhuis.”

Bastos vertrekt met ons naar het ziekenhuis, en na een rit van anderhalf uur komen we aan bij het ziekenhuis van Marrakech.

“Hm, dat ziet er niet goed uit, hij moet direct geopereerd worden.”

Ik knik en zoen hem op zijn mond. “Het komt goed, vertrouw erop.”

Ik neem plaats in de wachtzaal, samen met Sissy en Bastos. Uren gaan voorbij, tot de arts terugkomt.

“Het spijt me, we deden alles wat we konden, maar de wonde was te lelijk...”

“Nee!” Ik barst in tranen uit. “Anir, dat kan niet, dat mag niet! Hij mag niet dood zijn!”

“Nee, dood is hij niet, mijn excuses, we konden zijn been niet redden. Het been is geamputeerd tot boven de knie.”

Ik sla mijn handen voor mijn mond en weet niet meer wat zeggen.

“Oh.”

“Is hij bij bewustzijn, kunnen we hem zien?”

“Hij is wakker ja, u kan wel even bij hem als u wilt.”

De dokter leidt ons voor en we mogen even tot bij Anir.

“Anir, liefste...”

“Ik ben mijn been kwijt.” Hij keek naar beneden. “Ik ben mijn been kwijt.”

“Ja, je bent je been kwijt, maar je bent er wel nog steeds, je bent hier nog, en ik ben er naast je, en we komen hier door heen.”

“Ik ben mijn been kwijt...”

Het was alles wat hij kon uitbrengen.

Ik kuste hem op zijn mond en hij sloeg zijn armen stevig om me heen.

“Ik ben bang,” fluisterde hij, “bang dat je me laat vallen nu.”

“Nooit!” antwoord ik hem. “Ik sta aan je zijde, en die ring, die bewijst dat. Zodra je hersteld bent, trouwen we, en gaan we door naar de woestijn, weet je nog? We brengen dit samen tot een goed einde.”

“Nu moeten jullie de kamer verlaten, de patiënt moet rusten.”

De dokter gebiedt ons de kamer te verlaten.

We besluiten een riad te boeken en onze intrek voorlopig daar te nemen, zodat we bij Anir in de buurt zijn, als er wat is, en zo lang hij in het ziekenhuis moet blijven.

“Ik hou van je...” fluister ik hem toe, waarna ik de kamer verlaat en de deur toe doe.

“Hij is een dappere vechter, hij komt er wel doorheen.” Zegt Bastos.

“Ik hoop het, want ik geef echt om hem, antwoord ik.”

“Je zal zien, hij komt er weer doorheen.”

Sissy knikt, maar ik zie in haar blik dat ze ook bang is, net als ik, en dat we enkel mekaar proberen moed in te spreken.

Die nacht heb ik weer diezelfde angstdroom, en zie ik de Zeeheks die me wenkt.

Bij haar staat Anir, samen met de kleine Adrian, en ik besef dat dit een heel slecht voorteken is...

Tranen staan weer in mijn ogen. Het was zo'n prachtige avond, gevolgd door zo'n drama. Ik hoor mezelf weer schreeuwen.

Dan weerklinkt de stem van de moëdzin. 5 uur, tijd voor het gebed. Sissy wordt wakker. “Huh, is het al zo laat?”

“Ja, het is 5 uur. Wat gaan we doen, gaan we opstaan en bidden?”

“Ik denk dat we dat nu wel kunnen gebruiken, niet waar? Heb je wat kunnen slapen schatteke? Zonder mijn slaappil had ik het niet gekund, maar ik heb gedroomd van Anir, verdomme toch. Die gast heeft ons het leven gered hé.”

Ik knik en besef dat maar al te goed. We gaan naar de badkamer en reinigen ons, en trekken schone kleren aan. Geen van beiden zijn we gelovig, twee heksen bij elkaar, en het sarcasme is dan ook weer groot in de vroege ochtend, maar elk excuus is goed genoeg om afgeleid te zijn. De angst is nog steeds erg groot.

“Straks gaan we naar het ziekenhuis, we nemen hem dadels en melk mee, om hem te zegenen, en ik heb de hand van Hamza op de kop kunnen tikken, we smokkelen dat binnen, dan is hij beschermd.”

Wat zou ik toch zonder deze vrouw doen?

Het is nog vroeg in de ochtend maar ik kon niet langer wachten. We besluiten van eerst naar de markt te gaan en vers fruit mee

te nemen, brood en melk. Ik neem hem ook schone kleren mee, om zeker te zijn.

Ondanks het vroege uur worden we langs alle kanten lastig gevallen op het marktplein. “Een dirham om mijn kinderen eten te geven, alstublieft! Twee dirham voor een foto! Wilt u met de koets gaan rijden? Het is maar 250 dirham voor 25 minuten!”

Ik erger me er blauw aan en schud gewoon nee, en loop door. “Ik snap het niet,” zeg ik tegen Sissy, we lopen er allebei bij gekleed als Marokkaanse vrouwen, waarom vallen ze ons zo lastig? We spreken verdomme zelfs Marokkaans onderling nu, om niet op te vallen.

“Tja schatteke, het is ons kleurtje. We zien er te blank uit, dat is het probleem.” Ze zucht eens diep en we vervolgen onze weg naar het ziekenhuis. Eénmaal aangekomen gaan we snel naar de lift, die ons naar de derde verdieping brengt, afdeling heeldkunde. Ik kom aan en klop op de kamerdeur. Geen antwoord. De angst slaat me om het hart. Voorzichtig open ik de deur en merk dat de kamer leeg is. Het bed is afgetrokken en alles in de kamer is brandschoon, en helemaal leeg. Het angstzweet breekt me uit, en probeer iets meer binnen te turen, gevolgd door Sissy.

Een beetje onzeker ga ik de kamer binnen. Opeens hoor ik achter me een stem.

“Azul Titrit!”

Verschrikt draai ik me om. Anir zit in een rolstoel en rijdt vrolijk lachend rond. Hij lijkt zo high als een kerktoeren van de pijnstillers... “Raad wie er naar huis mag!”

Ik sla mijn armen om hem heen en geef hem een zoen op zijn wang. “Blij voor je.”

“Is dat alles wat ik krijg? Hier jij tijger!”

Plots grijpt hij me stevig beet en trekt me op zijn schoot, en begint met mij als een halve gare rond te rijden. Sissy proest het uit. Even verderop staan verpleegsters afkeurend te schudden met hun hoofd.

“Dit komt door de medicatie! Normaal doet hij zo niet en is hij deftig.”

Sissy schaterlacht.

“Jullie en deftig? Woehahaha! Ik ga stuk mafketels! Komaan, dan zijn we weg dat we kunnen gaan bikken. Deze berin scheurt van de honger!”

We nemen zijn zak met spullen en rijden hem naar de lift, zodat we naar huis kunnen, waar dat ook mag zijn. In volle dankbaarheid laten we de afdeling heelkunde achter ons, en denken na over de toekomst.

“Is het normaal hier in Marokko dat ze een paar dagen nadat hun been werd afgezet ze al naar huis mogen?”

“Mensen van hier zijn anders dan bij ons, hier barsten ze van vitamine D, en dat helpt herstellen. Ze geloven er ook in dat het ziekenhuis teveel bacteriën zijn, en de patiënt thuis sneller gaat verbeteren. Ik geloof dat ook dat hij thuis veel sneller de oude gaat zijn, omgeven door zijn vrienden. Ze zullen hem hier wel opwachten, zeker weten. Ze zijn stiekem teruggekeerd.”

“Oh echt, dat zou hem zeker deugd doen.”

We stappen in de lift en gaan naar het gelijkvloers, waar vijf jonge kerels hem staan op wachtend, roepend en juichend.

“Kerels toch, wat doen jullie hier!”

“Verrassing!” roepen ze in koor. Ik glimlach wanneer ik zie hoe hartelijk ze hun vriend begroeten. Dat is het mooie aan de Marokkaanse cultuur, de broederschap, de samenhangigheid.

“Ik ga de auto halen, is dat oké?” Ik kijk ze even aan, en ze knikken allemaal. Sissy wandelt met me mee, en ze knijpt me even in de arm. De emotie is behoorlijk veel, maar eindelijk is er een einde aan de lijdensweg, en dat is fijn. Nu op naar herstel.

“Waarom zijn die parkings hier toch zo ver weg, jandorie!” Sissy moppert omwille van haar pijnlijke knie. Opeens horen we een soort alarm, en voor we het weten worden we voorbij geracet door meerdere politiewagens.

“Ojee, dat lijkt ook niet best.”

“Ze zijn hier al voor jouw knie, wedden?”

“Flauw hoor, heel erg flauw zelfs. Kijk, daar staat de auto, we zijn er.”

We nemen de auto en rijden hem naar de ingang van het ziekenhuis. Plots merken we dat alles is afgesloten daar, en dat de ingang bewaakt wordt door agenten. “Wie zijn jullie, wat moeten jullie?”

“We komen onze vriend ophalen, die hier aan het wachten is op ons, hij mocht vandaag naar huis komen.”

“Wie is dat dan wel?”

“Anir, hij mag naar huis.”

“Meekomen jullie, allebei.”

We komen binnen, en zien mensen in mekaar gedoken, verslagen. Midden in de hal zitten de jongens van de groep verslagen bij mekaar. Ze zeggen niets, maar kijken me aan, tranen in de ogen, gebroken, een holle blik. Ik kijk hen aan en besef dat er een drama plaats vond. Op de grond ligt een man met een geweer. Iets verderop zijn drie dokters aan het proberen een man te reanimeren. Ik kijk naar de lege rolstoel ernaast en besef wat er gebeurd is. Mijn adem stekt in mijn keel.

“Nee. Nee. Nee.” Meer dan een fluistering komt er niet uit.

Ik hoor de artsen roepen “Vecht, komaan kerel, vecht, blijf bij me.”

De agent wil me verder trekken, maar ik blijf staan, als aan de grond genageld. Ik fluister naar Sissy, “hij haalt het niet, ik zie zijn ziel vertrekken uit zijn lichaam. Hij redt het niet.”

Ik buig het hoofd en wil verder lopen. Plots hoor ik de arts. “Hij is terug, we hebben pols, hij is bij bewustzijn.” Ik loop er heen en buk me bij hem. Gevolgd door de agent.

“Anir, ik ben hier!” Ik neem zijn hand en kus ze zacht. Ik zie de bloedvlekken op zijn shirt en besef hoe ernstig het is.

Hij brengt zijn mond iets naar me toe en fluistert: “Akhtirit Titrit” en sluit dan weer zijn ogen. Bloed loopt uit zijn mond en oren. “Het spijt me. We deden wat we konden.”

Ik leg mijn hand op de schouder van de arts.

“U deed wat u kon, mijn dank is groot.” Ik draai me weer richting de agent en volg gedwee. Net als de leden van de band. De agent

neemt me mee naar een klein kantoortje, en vraagt de anderen buiten te wachten.

“Wat is er gebeurd agent?”

“We vermoeden dat, toen u weg was, er iemand van de clan van uw ontvoerders hem hier stond op te wachten. Er is een vrouw gesignaleerd op heilkunde ook, vermomd als verpleegster, terwijl niemand haar kende. Vermoedelijk was zij een spionne, en stond de man hier gewapend te wachten. Hij is koelbloedig neergeknald met meerdere schoten en een schokdemper. We mogen van geluk gespreken dat er slechts een 4-tal mensen licht gewond raakten toen ze de schutter wilden overmeesteren, maar de politie heeft hem neergeschoten, omdat hij zich tegen ons keerde ook. We moeten u nog een paar vragen stellen.”

Ik knik als een robot, en zie hoe de hele kamer begint te draaien voor mijn ogen. Even later wordt het zwart voor mijn ogen.

Een paar tellen later ben om omringd door een arts, Sissy en de agent. “Gelukkig, ze komt weer bij. Ze is in shocktoestand, u kan haar beter later ondervragen. Ze heeft rust nodig.”

“Ik zorg wel voor haar, u weet niet wat ze heeft meegemaakt, het was gruwelijk, het was teveel. Veel te veel om op te noemen. Laat haar maar nu, ik neem haar mee naar huis, waar ze hoort. Kijk naar haar, ze is leeg, hol, ze zegt niets meer nu. Kom mijn engeltje, we gaan naar huis.”

“Hij is dood, hij is gewoon dood. Vermoord. Hoe kan hij nou dood zijn. Zijn laatste woorden waren Tamazigh voor “Ik zie je graag Titrit.” Ik ga hem nooit meer horen schat, nooit meer. Hem nooit meer zien, hij heeft zijn leven voor me opgeofferd. Hij is er niet meer. Hij is... Hij is er niet meer.” Ik onderdruk een snik maar de tranen rollen over mijn wangen.

“Ik weet het”, snikt Sissy. “Ik weet het, en dat doet heel veel pijn. Maar jij bent er nu wel nog, en jij moet nu vechten, voor hem.”

“Ik wil hier weg, ik moet hier weg, neem me mee, ik krijg geen lucht meer.”

Hoofdstuk 2

We komen aan in de Riad. Er is geen woord meer gesproken, niets meer gezegd. Ik kan zelfs niet meer huilen, ik begrijp het niet. Ik kijk rond in de kamer, naar de schitterende lampen, de prachtige houten deur, de mooie warme rode en oranje tinten in de kamer. Ik probeer het te bevatten wat er zonet gebeurd is. Maar het lukt me niet. Het lukt me gewoon niet. We gingen Anir bezoeken, die mocht naar huis gaan, en blijkbaar had de familie Machichi nog een spionne op die afdeling, en stond er beneden een schutter klaar om het af te maken, en het leven van Anir te benemen. Hoe moet het nu verder? Ik kijk om me heen en het lijkt alsof ik in een soort trance terechtkom, een soort levenloze slaap, waarin alles wat ik doe plaatsvindt alsof het iemand anders is die het doet. Ik ben toeschouwer, en kijk vanop afstand naar alles wat ik doe, wat er gebeurt om me heen.

“Kaat, wil je thee? Wil je iets eten? Kom, we gaan naar buiten om iets te eten, je moet eten lieverd, vanmorgen kreeg je ook amper iets binnen door de zenuwen. We moeten iets eten, kom op, nu moet je sterk zijn, de komende tijd wordt niet makkelijk.”

“Ik wil naar huis... Dat is alles wat ik wil. Ik wil naar huis.”

“Dat begrijp ik... Maar toch moet je nu mee iets gaan eten, de jongens wachten op ons. We moeten eten en een plan opstellen, hoe we het gaan doen, hoe we verder moeten, en wie het aan de familie van Anir gaat zeggen.”

“Ik krijg geen hap door mijn keel, sorry.”

“Ga gewoon mee, uit respect voor zijn nagedachtenis. Hij zou het zo gewild hebben.”

Ik kijk naar de ring, en voel even een gevoel van benauwdheid over me heen komen. “Ik kan deze ring ook niet meer dragen. Hij bekommt mij niet. Anir deed alles voor zijn familie, geef hem aan de familie, zodat ze hem verkopen, en zijn jongere broertjes om

wie hij zoveel gaf kunnen gaan studeren. Ik voel me schuldig, hij had niet moeten sterven voor mij, ik had moeten gaan.”

“Kaat, dat kan je niet menen, maar goed. Kom alsjeblieft gewoon mee, ik wil niet dat je domme dingen gaat doen, je bent nog steeds in shock. Kom, we gaan naar beneden en we gaan iets eten.”

Ze leidt me de trap af en ik volg haar als een emotioneloze zombie. We lopen de prachtige binnenplaats over, en gaan richting de uitgang waar de jongens ons staan op te wachten. Ze staan er verslagen bij.

“Hij had het alleen maar over jou, de hele tijd, en plots, plots ging het zo snel en was die man daar, hij schreeuwde alleen maar dat het oog om oog was, tand om tand, hij schoot in het rond, als een gek, en dan op Anir. Het ging zo snel. Het spijt me dat ik niet meer kon doen voor je. Het spijt me zo dat ik hem niet kon redden.” Geëmotioneerd stak Bastos van wal.

“Bespaar het me, alsjeblieft. Je bent maar een mens, je deed wat je kon, iedereen deed wat hij kon. Geen schuldgevoelens hebben, dat zou hij niet willen. Hij zou willen dat jullie optredens weer knallen, en dat iedereen elke dag weer van het leven een feest maakt. Dat is wat hij zou willen. Niets anders. Leef jullie leven. Nu gaan we eten om hem te eren, en dan ga ik weer naar België, daar moet ook het ene en andere rechtgezet worden.”

“Maar...”

Sissy legt een vinger op haar mond en doet teken dat er niets meer moet gezegd worden nu. “We gaan eten, en daarna keren wij weer terug naar België. We hebben deze avond een vlucht, ik heb daarstraks geboekt. Het is nu echt even beter, geloof me.”

We wandelen naar een klein restaurantje in medina, waar we allen samen gaan zitten, en herinneringen ophalen, aan een fantastische man, een lieve vriend, een broer voor de jongens. Het voelt alsof we in een vreselijke droom zitten, eentje waaruit we maar niet wakker lijken te worden.

“Maar Anir wordt morgen begraven in Boumalne Dades. Kan je niet wachten tot na de begrafenis? Vandaag wordt zijn lichaam overgebracht naar de bergen. En zijn familie?”

“Geef hen mijn ring, de ring die Anir me schonk. Zodat zijn broertjes zullen kunnen studeren. Ik zal proberen om hen af en toe wat toe te sturen. Ik kan het niet, ik kan er gewoon niet bijzijn.”

Ik wend mijn hoofd af en verbijt de tranen.

We kijken op de kaart en bestellen vier verschillende tajines, zo proeven we van alles iets. Om Anir te eren bestellen we ook drie flessen rosé wijn, zijn favoriete wijnsoort. Na het eten gaan we naar het park, waar we nog even gaan zitten in het warme gras. We roken een sigaret, en ik, al rook ik niet, steek er ook een op, ‘voor jou, oude jongen’. Alles blijft voor mijn gezicht dwalen, als een eindeloze film zonder begin, zonder einde.

De tijd lijkt tergend traag voorbij te gaan, maar ik zet me recht, en neem afscheid van elk van hen. “Speel muziek, leef jullie leven, bedankt voor alles wat jullie voor me gedaan hebben. Elke keer ik jullie muziek zal horen, zal ik hem koesteren.”

“Ga toch niet weg, blijf nog even, je hoort hier thuis...” hoor ik Karim zeggen.

Ik leg mijn hand op zijn schouder, en kijk hem met een vertrokken grimas aan. “Karim, heel lief van je, maar ik moet nu echt gewoon naar huis, nadenken, bezinnen. Het beste maatjes.” Ik draai me om en negeer hun smeekbeden. Met vaste tred loop ik naar de Riad, haal mijn koffers, betaal voor de kamer, en neem samen met Sissy een taxi naar de luchthaven.

We zitten naast mekaar, zwijgend, tot ze plots het woord neemt. “Geloof het of niet, ik begrijp wat je nu doormaakt.”

“Ik geloof niet meer in liefde, noch in geluk, het is gewoon niet voor mij voorbestemd, dat is een feit. Het bestaat niet, het is gewoon niet voorbestemd. Ik ga nooit gelukkig zijn, of een gezin hebben.”

“Het komt, maar het zal tijd vragen, je wonden moeten helen, en dat is niet zo eenvoudig, maar het zal wel lukken.”

We kijken weer zwijgend door het raam. De drukte van een bruisende stad als Marrakech betekent niets meer voor me. De koetsen met paarden tussen de claxonerende tuktuk's of de taxi's die overal tussendoor opduiken, het leven stelt niets meer voor. Het lijkt alsof ik in een slechte film zit, een nachtmerrie zonder einde. Ik ben maar wat blij dat ik na een rit van 45 minuten aankom bij de luchthaven. De taxi chauffeur haalt onze baggage uit de koffers, en ik geef hem een extraatje als fooi er bovenop. We wandelen de luchthaven binnen, en kijken naar onze vlucht. Marrakech –Brussel, mooi, hij is op tijd. We gaan naar de incheck balie om onze koffers in te checken, en wandelen dan rustig verder naar een caf etje, om nog wat te drinken.

“Een koffie Sissy?” vraag ik haar.

“Zullen we voor een wijntje gaan schatteke?” Ik kijk haar doordringend aan, en voor het eerst staan de tranen in haar ogen. “Mijn hart bloedt voor jullie beiden, echt waar. Ik had het je zo gegund.”

“Ik heb geen tranen meer over Sissy. Koffie, wijn, wat maakt het uit. Ik ben zo moe, ik wil slapen, ik wil een nieuwe start maken. Ik kan hier niet langer meer zijn, het voelt niet meer oké aan.”

“Ik begrijp je, ik begrijp je. Gar on, een fles rosé.”

We drinken samen rustig de fles leeg, en halen herinneringen over aan vroeger, aan wat we samen doormaakten, wat we deden, wie we waren.

“Durf jij nog dromen van de toekomst? Ik verlang er stiekem zo hard naar om geliefd te zijn, een gezin te hebben.”

“Wat er ook gebeurd in het leven, verlies nooit, maar echt nooit de hoop, berg je dromen niet op, ze houden je in leven. Tuurlijk droom ook ik van de liefde, van een man die me kan geven wat ik wil, passie, vuur, maar ook veiligheid en bescherming. Ik ben heus niet de haai voor wie ik me soms hou, ik ben ook maar een mens van vlees en bloed. En ja, ik heb in mijn leven ook innig van een man gehouden, en die heeft me ook achtergelaten. Nee, niet voor een andere vrouw, hij stierf in zijn slaap, naast me.”

“Oh, dat wist ik niet, dat is heftig.”

“Dat kon je ook niet weten, en is al zo lang geleden, maar hij was een goed man, laat ik het daarop houden. Ons leven samen verliep niet altijd over rozen, maar hij was een goed man. Echter heb ik de hoop op liefde te vinden nooit opgegeven.”

“Ik dacht dat jij samenwoonde met je partner?”

“Ben je gek? We hebben samen een woning gekocht ja, omdat ik het alleen niet meer zag zitten, maar hij heeft wel een vaste vriend hoor. Ik hoor ze soms tekeergaan in zijn slaapkamer, en dan word ik er verlegen van, omdat ik dan vieze gedachten heb.”

“Foei foei foei. Oh kijk, het is tijd om te gaan boarden, tijd is voorbij gevlogen.”

We zetten ons recht, met het nodige gekreun, en wandelen richting de gates waar een vriendelijke jonge dame onze tickets aanneemt, en ons doorlaat naar het vliegtuig.

“Wil je aan het raampje zitten, of liever niet?”

“Mij maakt het niet uit schatteke, ik ben moe, ik wil slapen.”

We knikken naar mekaar, en zodra we neerzitten, en onze gordels vastgemaakt zijn, dommelen we rustig in.

Even later worden we wakker gemaakt door een vriendelijke steward. Of we iets wilden drinken, en of hij ons een dekentje en kussentje mocht geven. Uiteraard stonden we daar wel voor open, het was wat men een nachtvlucht noemt, dus slapen kon sowieso.”

We zakken lekker dicht tegen mekaar iets onderuit, en ik val als een blok in slaap.

Niet veel later speelt alles zich opnieuw af voor mijn ogen, alleen dit keer, dit keer staat Anir recht voor me, en praat hij tegen me.

“Waarom heb je me alleen gelaten Kaat?”

“M-m-m-maar ik heb je niet alleen gelaten! Ik ging gewoon om de auto zodat je mee kon naar huis.”

“Je hebt me nu alleen gelaten, ik vind geen rust, en het is zo koud, leeg, kil en donker nu. Waarom kon je niet blijven?”

“Ik ben hier nu toch, we zijn hier nu. Neem mijn hand, alles komt goed...” fluister ik hem toe, en ik strek mijn hand uit. Net